

Herinneringen aan Ralph**II**

brief van Gré van Bastelaere

Augustus 2002: een nieuw schooljaar met een moeilijke start. Ralph kan niet meedoen met de introductieweek. De klas reageert meteen positief, een groep leerlingen kent Ralph al van de basisschool. De klasgenoten maken tekeningen en korte verhaaltjes over zichzelf en ik ga thuis kennismaken met Ralph en zijn ouders. Ralph is wat verlegen: in een klas kun je onderduiken in de groep, nu niet.

Wat meteen opvalt bij het eerste gesprek is de positieve instelling. Afschuwelijke ziekte, maar we gaan ervoor en we proberen het leven zo gewoon mogelijk te laten verlopen. Twee jaar behandeling en dan is het achter de rug. Die positieve instelling straalt naar iedereen uit die contact heeft met Ralph en zijn familie.

School is belangrijk voor Ralph. Hij wil alles gewoon blijven doen en dat doet hij ook. De eerste maanden is hij wat stil. Hij geniet duidelijk van de gezelligheid in de klas, maar hij zegt niet zoveel en hij is serieus aan het werk. Gemiste toetsen worden altijd ingehaald, hij regelt zijn zaken prima. Via e-mail wordt een toets soms thuis gemaakt. Berna vindt zijn handschrift soms erg slordig en wenst me sterkte bij het nakijken. Ik vind dat het best meevalt en ik merk dat Ralph heel goed zelfstandig kan werken. Ook als hij veel gemist heeft in de les krijgt hij toch een prima cijfer voor zijn toetsen.

Langzamerhand wordt Ralph wat vrijer in de klas en op een dag moet ik hem opeens waarschuwen omdat hij zo zit te kletsen. De waarschuwing gaat automatisch, maar dan realiseer ik me wat een goed teken het is: Ralph voelt zich prima in de klas.

Praten over zijn ziekte blijft moeilijk. Af en toe vertelt Ralph iets over de behandeling, maar over zijn gevoel blijft hij gesloten. Ik mag tussen neus en lippen door vragen hoe het gaat en hoewel hij bijna altijd zegt dat het goed gaat kan ik aan zijn reactie wel zien of dat ook echt zo is. Ralph is een bikkelaar. Hij blijft ervoor gaan, hij blijft werken voor school en hij blijft genieten van de klas.

We hebben dat schooljaar veel verdriet. Mariekes vader overlijdt onverwacht en later sterft ook de moeder van Tanja aan een hersenbloeding. De klas huilt mee en zorgt voor een goede warme sfeer. De klas is door al het verdriet een hele sterke klas geworden. Ralph, met zijn positieve instelling en zijn manier van omgaan met de leukemie, is een voorbeeld voor de klas. Als Ralph er een paar dagen niet is praten we er in de klas samen over. De bewondering van de klasgenoten voor Ralph is groot.

Maart 2004: iedereen is geschokt door het nieuws dat de leukemie weer terug is. De leerlingen van de klas zijn boos. Ralph heeft dit niet verdiend, niemand heeft dit verwacht. Het is de enige keer dat ik Ralph in tranen zie. Heel even maar, Ralph is

een bikk! Toch blijft hij werken voor school. Soms wil hij niet in de klas. De medicijnen zorgen voor uiterlijke veranderingen. De klas zou het geen probleem vinden: Ralph is Ralph, hoe hij er ook uitziet. Maar Ralph zit dan in het kamertje van meneer Romkes te werken. Ik steek soms even mijn hoofd om de deur om hem te begroeten. Meer wil Ralph niet. Als het weer even kan zit hij weer op zijn vertrouwde plekje in de klas bij Shannon, Tom en Sanne.

Klas 3: Voorzichtig vraag ik Ralph of ik hem mag nomineren als leerling van het jaar. Niet omdat hij leukemie heeft, maar omdat hij zoveel kracht heeft en zo goed laat zien dat je veel kunt als je ervoor gaat. Hoewel hij al die aandacht vreselijk vindt gaat hij akkoord. De klas heeft spandoeken gemaakt en posters. Ze zijn woedend als de prijs naar een van de andere genomineerden gaat. Ralph is hun bikk, Ralph had de prijs verdiend. Ze zorgen voor een alternatieve prijs. voor de klas is Ralph nummer één.

Ralph gaat ondanks alles met een prima rapport over naar klas 4. We vertrouwen erop dat alles goed zal gaan. Dat vertrouwen roept Ralph nog steeds bij iedereen op.

Klas 4: een ander gebouw, maar niet uit ons hart. Gelukkig kunnen we op site lezen hoe het gaat. Dan de schrik: opnieuw slaat de ziekte keihard toe. Vanaf dat moment lezen we dagelijks de site. We houden elkaar op de hoogte en we denken met angst in ons hart aan Ralph, zijn familie en aan alle klasgenoten die zoveel van Ralph hebben geleerd en die zo op hem zijn gesteld.

Juli 2006: de angst is werkelijkheid geworden. In de lange rij wachtende bij de condoleance staan veel leerlingen. Ze komen huilend weer naar buiten.

Ralph is een bikk en de leerlingen én de docenten die met hem gewerkt hebben zullen hem nooit vergeten.

Gré van Bastelaere

herinneringen aan Ralph , van vrienden, klasgenoten, bekende, onbekende.....

17-07-2006

Vestiging(en): PLEIN

In de nacht van 15 op 16 juli jl. is onze leerling van het Studiehuis Molenplein, Ralph Dienaar overleden. Ralph is 16 jaar geworden. Ralph streed al een aantal jaren tegen leukemie.

Wij wensen zijn ouders en zijn broer Freek veel sterkte toe.

Leerlingen van het PLEIN kunnen terecht in het stiltecentrum van de school.

....Je eindeloze pesterijen, je geweldige bijdehante opmerkingen, jouw gezelligheid, je typische Ralph -streken Ik hoop dat ik je zie in het hiernamaals, en dat je nu eindelijk je rust hebt gevonden.

.....Dagen die verstrijken, besef wordt groter. Ook dat had ik gisteren. Niet meer dat petje boven het autoraam uit, waarna ik dan een glimlach op mijn gezicht toverde en dacht, ja hoor hij gaat weer bij zijn broer kijken. Die kleine dingetjes, die eigenlijk zo gewoon zijn, juist die drukken je met je neus op de waarheid.....

...Ralph met zijn positieve instelling, zijn levenskracht, zijn humor, maar ook zijn strijd en "dwarsheid". Onstuitbaar leek hij, en iedereen gunde het hem zo dat ie eindelijk eens vrij zou zijn, verlost van zijn ziekte, eindelijk vrij om te genieten van het leven, zich verder te ontwikkelen tot een pracht volwassen individu.....

....Wat ik me nog heel goed herinner is dat we altijd samen de lerares Engels gingen irriteren, door de woorden die ze vroeg al van te voren op te zoeken en ze zo als eerste te roepen. Vaak waren we in de klas bezig Sudoku`s te maken onder de les, en dat wilde Ralph ook graag leren, alleen het geduld daarvoor ontbrak. Het spelletje snapte hij niet, maar toch was het leuk om te doen.....

....Ik was als klein meisje al helemaal gek van uw zoon, dus in groep 8 dat Ralph de musical had bleef ik kijken...wat een leuke musical had hij...vooral dat eindlied was leuk, toen hoorde ik van zijn ziekte en ik hoopte zo dat alles goed zou komen...ik vond hem altijd zo`n bikkelaar...ik was verliefd op uw zoon in groep 8, maar ik weet niet wat hij van mij vond en dat zal ik ook nooit weten.....

.....Ik zou nog zoveel moois willen zeggen over Ralph, zijn herinnering in ere willen houden, maar zoals gezegd heb ik er geen woorden voor. Langzaam maar zeker begint het tot me door te dringen dat hij er echt niet meer is en dat ik hem over tien á twintig jaar niet op een reünie zal kunnen vragen naar zijn vrouw en kindertjes. Zoals hij zelf gezegd heeft: "ik heb een mooi leven gehad, alleen een beetje kort". En zo is het ook. Ralph was een vechter, hij is een held en een voorbeeld voor ons

allemaal. Ralph hield mensen bij elkaar en dat doet hij nog steeds.....

.....In de bus op de heenreis richting Luxemburg, derde klas:

S.: " Ralph, waarom zijn je ouders eigenlijk meegekomen "

R. : " Nah weet niet, ze hadden zin in vakantie of zo".....

haha, dat was typisch iets voor Ralph om te zeggen. Geen zin om de situatie uit te leggen en het dan maar een beetje weg wuiven.....

....Ik kende je niet, heb nooit het geluk gehad je te mogen kennen. Maar toch is mijn respect voor jou ontzettend groot! Je ziekte heb je misschien niet kunnen overwinnen, maar toch ben JIJ een grote winnaar! Ik stond verstomd toen ik het hoorde....Nee, het is niet eerlijk, dit verdiende je niet! Ralph, het ga je goed!.

Voor Ralph

Spreken, kan ik niet

Geen woorden uit mijn mond

Letters vormen geen Woorden,

noch woorden Zinnen meer

Alles tolt om me heen

Jij bent weggegaan

De anderen blijven achter

Alleen

....Je was er altijd overal voor iedereen, een vriend naar iedereen zijn hart.

Een vriend van wie ik altijd zal blijven houden.....

...Vandaag geen gewone blog, maar een gedicht dat ik op internet vond, een klein beetje aangepast, en wil opdragen aan een jongen die we nog nooit ontmoet hebben, maar die zo ongelofelijk dapper is.....maar nu de strijd lijkt te moeten opgeven...en áls het dan zo is....als....het onvermijdelijke toch waar blijkt...ga dan en vind het Licht Ralph...we denken aan je...en aan iedereen die om je heen staat.

Vind het licht

Zweef, zweef, kleine vleugel,
vlieg verder dan je verbeelding,
de zachtste wolk, de witste duif
Op de wind van de hemelse liefde
langs de planeten en de sterren
Verlaat onze eenzame wereld
Ontvlucht de ellende en de pijn
en zweef.....

Zweef, zweef, dappere vechter
Je eindeloze tocht is begonnen
neem mee je zachtaardige geluk
veel te mooi voor hier
steek maar over naar de overkant
daar is voor eeuwig vrede

Zweef, zweef, heb geen angst
verspil geen adem en geen tranen
je hart is puur, je ziel is vrij
ga op weg,

Boven het universum zal je stijgen
op de handen van de tijd
De maan komt op, de zon die daalt
maar jij wordt nooit vergeten

Zweef, zweef, kleine vleugel
zweef waar de engelen zingen
zweef weg, het is je tijd
ga maar, vind het licht
(schrijver onbekend.)

....De oneerlijke strijd die hij nooit had kunnen winnen is ten einde, vandaag is de grootste vechter die ik ken overleden. Omringd door vrienden en familie. Ralph is zestien jaar geworden.,

Lieve Ralph, je blijft in ons hart altijd voortbestaan

....Ik wil zoveel dingen opschrijven, maar ik heb er de juiste woorden niet voor. Maar in mijn hart weet ik het wel. Het was een eer dat jij mijn vriend was. Mijn vriend bent, want in mijn hart leef jij nog en daar zal jij ook altijd een plekje houden.

Dag lieve Ralph, bikkelaar, kanjer....

...Leven: 15 juli 2006:

Eigenlijks was ik van plan om vanavond een stukje te schrijven over mijn idee van mijn toekomst, maar vanavond werd ik geconfronteerd met het nieuws dat een jongen uit mijn woonplaats misschien helemaal geen toekomst meer heeft. En dan bedenk je je toch hoe dankbaar je eigenlijk mag zijn voor iedere dag die je te leven hebt....

mijn gedachten gaan uit naar Ralph Dienaar en zijn familie.

Ik ken je niet persoonlijk, maar heb veel over je gehoord. En als ik de verhalen mag geloven, dan verdien jij niet anders dan te leven. Sterkte.....

Ongelooflijk maar waar, Rust in vrede

....kort fragment uit brief:

Alweer 10 jaar geleden, voor het eerst groep 3. Wat een klein "spul". Vol verwachting.

Een hoogblond koppie achterin het lokaal; Ralph, leuke naam en wat een leuke snuit!

Leren lezen, schrijven, rekenen, spannend allemaal !.

Het " klikte " héél goed tussen ons.

Kenmerkend voor Ralph was dat hij niet van speciale individuele aandacht hield.

Als Mamma even met mij praatte over de behandeling van de wijnvlekjes op zijn kin, keek hij echt met zo`n blik van :

" Moet dat nou !".

Lieve Ralph, je zal altijd in m`n gedachten blijven als dat lieve blonde jochie zoals je was toen je bij me in de groep zat.

Rust zacht jochie.....

....Zoals ik in het gastenboek schreef, mijn herinnering aan Ralph is dat `ie nooit opgaf en er desnoods een drie setter van maakte.

....Ik zat naast Ralph en we hebben ooit eens een interessante discussie gehad over wie er het huishouden moet doen, de man of de vrouw.....

"Als ik nou afwas, en jij afdroogt "stelde ik voor. Maar hij moest er niets van weten "Vrouwenwerk"!!!! zei hij, waarop ik antwoordde dat ik helaas dan niet met hem kon trouwen....wat hebben we toen gelachen die les.....

...Hij had altijd een lach op z`n gezicht en deed met alles gewoon mee.

....Het is misschien een beetje vreemd maar elke dag denk ik er weer aan , dat als ik wel eens met Ralph in discussie was hoor ik hem zeggen en lachen dingen als:

"Echt niet man !" ik zie ook precies hoe hij er bij keek.

En als ik daar dan aan denk moet ik toch even lachen, want op dat moment kon ik er ook om lachen, eigenlijk kon ik altijd wel met hem lachen, hij had ook zo`n positieve invloed..

..... Bij al die mensen buiten in de rij, zie ik vele tennisvrienden, onherroepelijk moet ik terug denken aan de tijd, die wij met zijn allen doorbrachten op HTC, de tijd voordat Ralph ziek werd. Goede herinneringen.....

.....Wat waren ze goed, en wat een techniek! En, het is echt waar hoor, maar binnen die groep leerlingen sprong Ralph nog het meest in het oog.

Wat eens schitterende slag en wat een prachtige topspin ballen. Freek had ik toen nog niet gezien.

Het duurde even voordat ik de broertjes uit elkaar kon houden, ze waren waarachtig even groot, zelfde coupe en speelden allebei erg goed. In eerste instantie leerde ik de twee aan de slag te onderscheiden.

Later kwam natuurlijk de " rest ".....

....toen hij zo ontzettend dronken was dat hij de andere mensen voor dronken aan zag en hij was de enige nuchtere, ook de glaasjes cola werden " pure drank " in zijn ogen , en hij had opeens heel veel vriendinnen, die uit heel Nederland kwamen.....

....Iedereen op het feestje had teveel gedronken en daar moest jij weinig van hebben. Datzelfde gold voor mij. Wij waren dan ook vrijwel de enige die elkaar vermaken konden.

....Ik heb een hele leuke tijd met je gehad door heerlijk slap te lullen over praktisch niets en het lachen om al die gare gasten in die kamer. Ik merkte toen wat voor een geweldige gozer je was en voor mij, nog steeds bent.....

....Je bent nu op een vredige plek aangekomen, tussen de grote legendes, want daar hoor je thuis! Dat ben je voor mij! Het gaat je goed jongen, en doe Tupac maar de groeten van mij !!!!!

...ik heb zoveel goede herinneringen aan jou, je hebt een plek in mijn hart veroverd en tot mijn dood blijft die van jou.

....Lieve Ralph, rust in vrede, ik heb altijd van je gehouden en zal dat ook altijd doen.....

...je sarcasme en humor zal ik nooit vergeten. Ik zal je blonde koppie, blauwe ogen en je karakter nooit vergeten. Je bent een persoon om naar op te kijken, je wilskracht doorzettingsvermogen en karakter zijn een voorbeeld voor ons allen.

.....Ralph en ik spraken elkaar twee weken geleden voor het laatst. Het was al laat, rond een uur of elf, en het was vrij rustig op msn(ja, het was via msn zo doen de jongeren van tegenwoordig dat) want Ralph en ik spraken elkaar niet ontzettend vaak via msn.

Hij vraagt nml. altijd of ik wat leuks te vertellen heb en elke keer moet ik dan antwoord geven dat er niet veel bijzonders gebeurd is "en jij dan, jij nog iets te vertellen ?

Hij vertelde me dat hij een uurtje moest wachten op zijn volgende medicijnenronde en dat hij daarom maar met mij ging praten.

"Hmmm, nou dan moet ik maar wat verzinnen...en vervolgens vertelde ik een heel verhaal...dat ik afsloot met "sorry, ik weet het...ben best wel saai".....

En zoals je van Ralph kan verwachten antwoordde hij bloedserieus": " vind ik ook.....

Zo was Ralph, hij maakte grapjes.....

Voor mij is Ralph een winnaar en een held, ook al heeft hij helaas dit gevecht niet kunnen winnen.

.....Met Ralph in de buurt was het altijd gezellig en ik voelde me op mijn gemak, hij was altijd in voor een grapje en liet nooit iets blijken van zijn ziekte.

Ook een leuk punt aan Ralph is dat hij altijd gelijk had.....ook als dit niet zo was, dat leverde altijd discussies op en maakte de lessen een stuk leuker.

Ralph, sterk, dapper, leuk, slim en alle ander eigenschappen die een mens kan hebben.

Ralph is misschien wel mijn mooiste herinnering.

Wensen van Ralph: (Gemini Ziekenhuis)

- * kromme gele naald

- * op de 3e tel port-a-cath aanprikken

- * Ralph wil tijdens cytostatica `t liefst slapen, niets eten/drinken en zo snel mogelijk weer naar huis

(liefst nog eerder dan gepland) neemt eigen risico zelf zegt hij.

- * naald verwijderen op 3e tel

- * maak zo min mogelijk afspraken, als je er niet aan voldoet is hij erg chagrijnig.....

Gedicht van Annemieke:

Waar woordenvloed verstild
en tranenstroom vloeit,
ben ik aangeland
in het land tussen "Het kan niet zo zijn" en "het is zo"

Loggewoelde wortels van vertrouwen zoeken naar nieuwe aarde.

De wereld om mij heen vraagt om aandacht,
terwijl ik slechts stil wil zijn...

II.

Op tranenstroom dobberend vlot,
gebouwd door vele harten
zoekt koers langs onberekenbare stroom
Beukt langs rotsen van pijn
op zoek naar bevrijding.
Gevonden.

III Epiloog

Het door ons verwachte wonder
verandert in wond
Heftig, kervend toegebracht
Blind van tranen wachtend, nu beseffend
Het wonder wás er:
Ralph zelf.

16 juli 2006

.....De uitspraak "het komt allemaal wel goed" heeft voor mij al zijn waarde verloren. Ik heb het altijd gezegd: "het komt wel goed". Niet alleen met Ralph, niet alleen met mij, maar met alles en iedereen. "Het komt wel goed". Ik was er werkelijk van overtuigd. Wat moet je anders denken? Heeft het leven nog zin als je anders denkt? Inmiddels weet ik dat niet alles goed komt. Boosheid roept het op en daarnaast ook een ontzettend gevoel van onmacht en onbegrip. WAAROM? Waarom na vier jaar vechten alsnog moeten "verliezen"? Waarom Ralph? WAAROM? Waarom is met z'n allen hopen en wensen niet genoeg?! Ik heb geen antwoord en ik weet dat ik ook nooit een antwoord zal krijgen.

....Vandaag was een dag van extremen.

Vanmorgen kregen wij het verschrikkelijke nieuws dat Ralph, een 16 jarige kankerpatiënt, na 4 jaar keihard strijden vanmorgen helaas aan zijn ziekte is bezweken.

Vanmiddag was de laatste dag en feestelijke afsluiting van de KiKa 3-daagse; er is ontzettend veel geld ingezameld voor dit goede doel en 3 ex-kankerpatiëntjes werden samen met de belangrijkste geldinzamelaars in het zonnetje gezet.

Hoe graag hadden wij diegenen erbij willen hebben die het helaas niet hebben gered.....

De organisatoren hebben bewust besloten tegenover het publiek verder niet te veel ruchtbaarheid te geven aan het verschrikkelijke nieuws over Ralph. Alleen door een feestelijke stemming te creëren kon zo veel mogelijk geld worden ingezameld. Dit viel ons en anderen die de afgelopen jaren hebben meegedeeld met Ralph erg zwaar.

Deze actie heeft bij elkaar al ten minste € 10.188,- (!) opgeleverd voor de KiKa en dat is nog exclusief de giften die op de speciale girorekening worden verwacht.

Nogmaals, het was vandaag een dag van extremen.

.....Heel ondeugend zo zou je hem ook heel goed kunnen omschrijven. En een schik dat hij had, als weer eens iemand anders dan de schuld kreeg van zijn daden. Dan hoorde ik achter me een zacht schaterlachje, dat iedereen deed lachen.

Met volle moed ging hij ervoor, wat een toppertje hoe hij het voor elkaar kreeg elk jaar met een rapport vol 7's en 8en over te gaan. Als het mij dan eens tegen zat wat school betreft zei hij hé je mag mijn 7 wel hebben. Of; wil je wat punten van mij hebben? Als hij dan een keer wat minder goed geleerd had, zei hij tegen iedereen

rondom hem hé wel ruilen van versie hé dan kunnen we antwoorden delen, wat zijn betere verwoording voor spieken was.....

.....weet je nog voor het slapen gaan toen gingen we vaak even keten, Willy Wortel, Willy wee...was een spelletje met handje klap en natuurlijk verstopperje, dat kon niet lang genoeg duren. Later keken we vooral tv, shows/spelletjes en kwam de computer in trek.

....Ralph mijn beeld van jou is en was een mooi blond mannetje lief en onschuldig, uitdagend en vastberaden....

....lieve Ralph, ik weet dat het leven oneindig is en dat het hier niet ophoudt, je reis gaat verder naar een wereld vol verlichting .En als ik even aan je denk dan weet ik dat je er bent en stuur ik je alle liefde, licht en kracht toe.

....Ralph riep ook al midden in het jaar tegen mensen die hun toetsweken hadden verknald dat hij al over ging, dat moest hij iedereen laten weten....

...en dan die helikoptervlucht, toen we met z`n allen op de dijk stonden, ik kon die lach op je gezicht voor me zien.

....Ik had nog heel wat dingen tegen Ralph willen zeggen....Ralph blijft altijd in mijn herinnering als een lieve en heel vrolijke jongen, en ik zal hem nooit vergeten.

.... Helikopters zijn vanaf die middag op de dijk ook eigenlijk automatisch verbonden aan Ralph. Het zijn de kleine dingen die je terug doen denken

.... Ralph was een echte bikkelaar en ik vond hem ontzettend bijzonder. Iemand die zo ziek was en toch zo positief en vrolijk bleef....hij heeft echt een speciaal plekje en ik zal hem nooit vergeten.....

...de avond dat Ralph er was gingen we naar de kroeg. Gezellig zitten met z`n allen. Ik vroeg om 2 uur aan Ralph wil je naar huis, hij zegt nee hoor. Uurtje later weer een keer gevraagd. Nee hoor ik hoef nog niet naar huis, 4 uur gingen we ook nog niet naar huis , maar naar de tenten. Daar nog even gezeten. Tot het op een gegeven moment licht werd om half 6, toen zei ik tegen Ralph...nou wil ik eigenlijk wel naar huis toe.....Dus toen gingen we eindelijk naar huis toe.....

....Ik zal nooit vergeten hoe hij het haatte als iemand iets niet Algemeen Beschaafd Nederlands zei. Elke schooldag verbeterde hij mij en vele andere over hun slechte taalgebruik. Hij had zelfs een 'ABN-clubje' opgericht met twee andere meiden. En als iemand dan voor de zoveelste keer wat verkeerd zei, zei hij; ik praat niet meer met jou als je geen ABN spreekt. Als je dan begon te geloven dat hij het echt meende draaide hij zich om en verscheen dat glimlachje, en voor je het wist werd dit een grote schaterlach. Het idee dat je geloofde wat hij zei vond hij hilarisch! Zoveel zou ik nog over Ralph kunnen vertellen!

....De zaterdag na de crematie van Ralph stond ik voor mijn raam te strijken en er vloog een Libelle voor mijn raam en hij kwam steeds op me af...wel tien tot vijftien minuten lang en toen kwamen er nog een paar bij en toen vlogen ze weg...ik moest zo aan Ralph denken en ik weet niet waarom...Ik ben daarna op gaan zoeken of er een bepaalde betekenis voor is...en dit vond ik:" Vlinders & libellen gelden als symbolen van de bevrijde ziel die na de dood ten hemel stijgt" Dat vond ik toch wel een mooie gedachte erachter en wie weet was dat jullie Ralph wel...

....Ralph, hij heeft zoveel mensen diep geraakt en dat is al iets onvoorstelbaar op die leeftijd.

....Maar alle moeders denken net als ik: dit had ook mij kunnen overkomen. En dat is iets om heel stil van te worden.

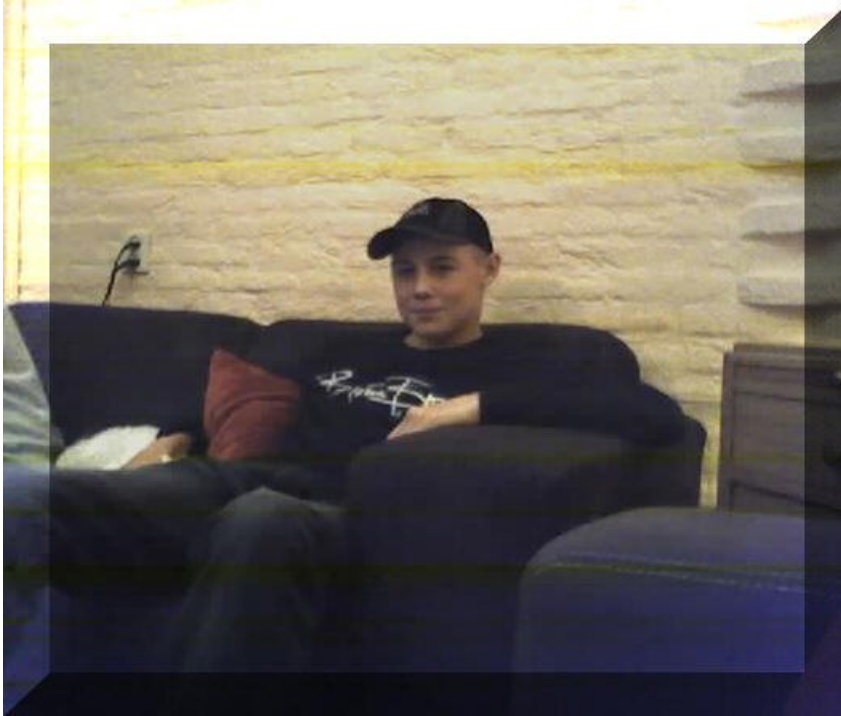
....Als ik dan ook de foto`s terug zie van die twee broers komen er ook weer een hoop dingen boven. Toen nog al dat gezeur over die Baco, die Ralph gewoon verdiende. Maar die twee broers, zo`n sterk koppel. Ik sprak Ralph meestal rond deze tijd op msn. We hadden het dan wat over mijn business en zijn bezig zijn op de computer/school/ziekte. Ralph was zo handig met computers, natuurlijk altijd leuk dat ik hem af en toe nog wat bij kon leren:-), maar op veel fronten heeft hij mij zeker ingehaald. Onze gesprekken gingen altijd gewoon maar een beetje door, en zonder dat ik er dan daadwerkelijk bij stil stond. Maar op dit moment sta je er dan wel bij stil... en helaas blijft het nu ook stil.

Ralph vroeg soms, hoe ben jij daar achter gekomen. Dan zei ik op mijn beurt, Ralph doen wat jij denkt wat goed is dan vindt jij die oplossing. Nog geen 10 minuten later: GELUKT :) Trots als hij was moest hij dan delen dat het gelukt was, en gelijk had hij. Het waren zeker geen makkelijke dingen die hij uitvogelde.

.....van vriend Tom,

Ik zat op mijn computer te kijken in de mappen waar de foto's van mijn telefoon staan en daar vond ik deze foto van Ralph. Volgens mij heb ik deze nog niet eerder gestuurd, maar ik vind het een leuke foto..

...

...Bestuur TVJ , tennisvereniging Julianadorp(A. Wolbrink....)

In September kreeg het bestuur een bedank kaart van de familie Dienaar. Dit n.a.v. het overlijden van Ralph. De klap was groot in Juli. En je merkt het nog steeds. Vaak wordt er op de club nog over gesproken. Gelijk een schip wat achter de horizon is: je ziet het niet meer maar het is er nog wel. Zo is het ook met Ralph: we zien hem niet meer maar in onze harten is hij er nog wel.